

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wubawa ƙo łóždu ƙobotu w Šsmolerjez knihicziščežerni w Budyšchinje a je tam ƙa šchtwórtlětni pšchedplatu 40 np. dostacž.

Jubilate:

Jana 21, 18—23.

Ƙaž Bóh mje wjedže, tak chzu hiež.

1. Tón Ƙnješ wjedže mje — to je jeho wěz.
2. Ja ƙa nim du — to je moja pšchisłuschnoséž.

1. Pětrej ƙo jeho pšchichod šjewi. Bjes pšchecziwjenja wón Ƙnješowe ƙłowo pšchiwosmje. Šsamowólny wuczobnik je nětko poddany. Ale jako tón Ƙnješ woteńdže a jemu ƙasa ƙobu hiež a Jan ƙo bjes napominanja pšchisamknje, bratrowske džěłbracže Pětra ł temu prašchenju pšchinuczi, kotrež ma Jan ƙam na wutrobje, ale njewupraji: „Šchto budže jeho pšchichod?“ To njeje wězownoséž abo hordoséž. Tón Ƙnješ pak jeho wotpoƙaže: „Njestaraj ƙo wo druhich pšchichod. Moja wola tež jeho žiwjenje postaji.“ To je dojež, ƙo by wjedzał, tón pucž budže prawny. Wón budže tež po ƙwojim pucžu nam ƙłuzicž a Boha ƙhwalicž.

Ƙnješowa wola postaji nasche žiwjenje. Tež tam, hdžež jo my abo drusy po šdacžu postaja, wón tu łóžicžku wódži po ƙwojej radže. Duž je nušne, najprjedy wuknyčž a ƙo do tych pucžow namacž a ł temu rošƙudženju ƙo pšchedobycž: „Ƙaž Bóh mje wjedže, tak chzu hiež.“ Čzim bóle my ł temu pšchindžemy, čzim łóžšchi budže pucž žiwjenja ƙa naš. Šsamostaroséž jeno čzwiluje. Njespotojnoséž a pšchecziwjenje jeno čzwilu čzinitej. Pšchecziwo temu pšchecziwjenje twojeje wole pšchecziwo jeho woli pomha ƙame špoddacže. Šchtož ƙo podda, móže ł měrom a čzišche hiež. Wón trošchtuje ƙo najłěpšeho wódžerja.

„Njeh wón ƙam ƙnještwo wódži,
Wón mudry šěrschta je,
Wón ƙnježi, ƙaž ƙo hodži,
Ƙral wěczny wostanje.“

Bomyšł ƙebi tež na to, hdyž mašch ƙo wo pšchichod tych staracž, kotřiž tebi blisťo steja, twojich džěczi a druhich tebi porucženych. Njenusuj jich ł rošƙudam, kotrež ƙu pšchecziwo jašnym poƙasam Bóžim.

„Wjedž naš ƙam ƙwój pucž,
Jesu, ty naš wucž!“

2. Něšchto druge pak dyrbi twoja staroséž hiež: „Bój ƙa mnu! Najprjedy to reka, ƙo dyrbi ł nim ƙobu hiež, ƙo by dalšche ƙłyschł. Ale to ma tež hiščeže druhu myšł. Wón dyrbi ƙa nim hiež w ƙwojim žyłym žiwjenju. Po tym ƙo šłož, mój ƙšchecziwano, hdžež ƙo wo twoje ƙhodjenje jedna, w žiwjenju a čžerpjenju ƙa Jesušowymi stopami ƙłědžicž. Hdžež budžešch wjedženy, hdžež budžešch stajeny, wopokaž, ƙo ƙu wuczobnik Jesušowy. W twojim powołanju, w twojim wšchědnym ƙhodženju, w twojim šadžerženju pšchecziwo bližšchemu ƙhodž po jeho pšchisładže a po jeho ƙłowje. Tak ty wěšče štuƙašch a wobłhowašch dobre ƙwědomnje. Tak wopokašujesch twoje šjednocženštwo ł tym Ƙnješom a budžešch w nim wobtwjerženy a móžešch ƙo jeho hnady hagle prawje wješelicž. Tak tež pšchego bóle šaczuješch, ƙal derje wón tych ƙwojich wódži. Jeno ta wowa, kotraž ƙa paštyřjom dže, čzuje jeho šastaranje a ƙwěrnoséž. Potom šaczuješch: Wón paše mje na šelenej ƙuzy. „Bój ƙa mnu!“ ƙlacži tež wóšebje, hdyž dyrbimy

czerpieć, hdyż dyrbi my tam hieć, hdyż ńo nam njecha. Eswětne dźećzi ńo wobaraja. Wone ńo w czerńjach pschi puczu waleja, město teho, ńo bychu psches nje schli, a tak ńwoju nusu czim wjetřchu cžinja. Ty pak do předka wěšch: Schtož chze sa nim hieć, dyrbi ńwój křichž na ńo wsacz. Czim swólniwišcho ty to cžinišch, czim bóle po jeho pschi-kladže czerpišch, czim bóle nawuknješch tež sa njeho czerpieć, czim bóle twoje czerpienje ńwoje žahadlo šhubi, czim bóle pokaže ńo plód žohnowanja.

Skóncžnje pohladaj na kónž! Czežki pucz leži psched Pětrom. Ale na kónžu steji ta krašnosć. Kiž jeho napomina sa nim hieć, je wot ńmjercze horjestantě. Je-li ńo ńobu czerpimy, budžemy tež ńobu kņežicž, je-li ńo ńobu wumrjemy, budžemy tež ńobu živi. Tónle wuhlad dawa šhroblosć a móž a trošcht a radosć. Janowe žiwjenje ma hinašchi běh. Schtož tón ńnjes naspomni, ńo stanje: „Wón dyrbi cžafacz a wostacz, hacž budže wotwołany. To ma tež ńwoju wobčežnosć. Cžłowjet móže lohko wustacz. Jan njewustanje. To, wo cžimž ma ńwědcžicž, je sa njeho najlěpschi trošcht a podpjera: Jeho ńnjes sažo pschiindže, ńo by wschitko w krašnosći dokonjał. Ke krašnosći budže ńwojeho ńlužobnika posběhnyč. Tónle kónž psched woczomaj, móže wutracž a wješeły wostacz. Tak móže njespróžny wójowacz, jeho je to dobyče. Na kónž woczi wobrocženej, wy wójowarjo Šhrystušowi! Kónž je krašny. „Budž ńwěrnny hacž do ńmjercze, dha chzu tebi kónu žiwjenja dacž!“ Hamjen.

Bóh mój wodžer.

Ešym-li hnadu namatak
Pšched tobu, o Božo mójny,
Ach, dha spožcz, ńo samostat
Mi by dale wodžer wóžny;
Njech mje wjedže ruka twoja,
So je jašna ščežka moja.

Njesboža ńo njeboju,
Ty ńy pschi mni a mje kņjješch;
Sdobom mi tež s lubosću
Žohnowanje na pucz ńhješch;
Dušchu s trošchtom, měrom kšewišch,
Eswójmu miłosć wšchědnje šjewišch.

Hdyž ńym spróžny, wotpjaty
Wot ńwojeho drohowanja,
Dha ty s mozu pschi mni ńy
Wot wječžora a wot ranja;
Křichž a horjo wěšch ty wužicž,
So ma dušchi s šbožu ńlužicž.

Ešbóžnik schol je do přjedy
Czežku drohu wumožanja,
S křichžom, ńmjercžu pschedoby
Wón ńo na trón pschekrašnjenja;
Duž njech sa nim noha kroczi
Hacž tam, hdyž ńo kóna kłoczi.

Ty pak ńhšch, o wodžerjo,
Moju próštwu w Šhrysta mjenje:
Spožcz mi wěru, dobre wscho,
Njemopuschcz mje w ńwěcže ženje;
Twoja ruka njech mje wodži,
Hacž tam dušcha šbóžnosć ńłodži!

K. A. Fiedler.

Kroczenie sa Jesuřom.

Ślób: Jesuřa ja njepuschczu —
Sa Jesuřom krocžicž chzu,
Horzo žadam pschi nim wostacz;
Wschaf pschi ńwěta Šbóžniku
Radosć, měr a trošcht je dostacz;
Wschitko, schtož mje wobšboža,
Seho miłosć wobradža.

Sa ńym jeho, wón je mój,
Lubosć naju towarščuje;
Sa cžaf, wěcžnosć ńwojej ńmój,
O to dušchu bohaczuje!
Pšchetož jeho sašlužba
Njebješa mi wotanka.

Eswět by mi byl bjes njeho
Seno hela, cžěmna jama;
Hdyž pak s nim tu wodžu ńo,
Schto mje potom tšch, tama?
Sa mam njebjo na semi,
Šhodžu w šamej ńwětłosći.

Kóždy křichž ńo pomjenšcha,
Wón jón ńobu na ńo kladže;
Duž ńo džeržu wodžerja,
Tón mje wjedž po ńwojej radže;
S doměru ja sa nim du
A rjenišchemu pschebhtu.

Bucze du psches žiwjenje
W jašnych honach, w cžěmnyh dole;
Wěm-li pak: wón ńo mnu dže,
Stajam wscho do jeho wole;
To je moja nadžija:
Wón mje wjedže do njebja!

K. A. Fiedler.

Wohladajcze lilije na polu, kak wone rostu!

Matth. 6, 28.

Šaj, „woptajcze a hladajcze, fak dobrocžiwny tón ńnjes je!“ Hdyž wóczko hlada w tymle lubym nalětnym cžafu, tam je róst a kčěw a czerštwe žiwjenje. Semja steji w psche ńwojeho womkódženja, schtomny debi jich najkrašnišchi schaf, ptaczki spěwaju pod hałosami, wschitke štworjenja šraduja ńo w ńwětke miłyč ńłóncžnyč pruhom a jich džatny wopor štupa s kóždym ranjom s njebještej módrinje.

Duž nochzu tež ja němny wostacz; mój rót dyrbi Božu šhwalbu špěwacz, jeho miłosć a dobrocžiwosć ńławicž a jeho wschěhomóž posběhowacz, kotraž tak wulke štutki a krašne džiwny cžini. Cžłowjetam je džě Bóh tón dar spožczil, ńo móža jeho njeskóncžnu móž a wěcžne bójstwo šaczuwacz a špóšuwacz. Našcha pschikšuschnosć a radosć tehodla je, s šakladnikej wschěho dobreho ńwojeho ducha posběhowacz a wo wulkosći jeho možy a lubosće s wješełej wutrobu a šhwalazym ertom ńwědcžicž.

Spožcz nam našch ńwěrnny Bóh a Wóczez, ńo naž tež pohladowanje na jeho krašne wschěhomóžne štutki a widomne šnamjenja jeho miłosće w štwórbje pošylujuje w doměru s njemu a jeho šchěždriwej štarosćiwosći. Tón kiž kwětki na polu tak wobleta, ńo žana kralowšta pscha krašnišcha njeje džžli jena tšch ńamnyč, tón kiž ptaki pod njebješami živi, tón nochze a njebudže tež naž šakomdžecž. Wón je našch Bóh a my ńym jeho lud a wozny jeho paštwy.

„Ach, ale tak sachodna je wscha pycha widomneho šwěta! Trawa swjadnje, šwětka wotpadnje. Senička nózna pomjerslina móže wschitku krašnosć kčžejazych sčtomow sničić. Njewjedro móže pschiczahnyć a wschu krajnu rjanosć s naschimi nadžijemi sahubicz. Duž chzemy wuknyć męcž jako bychmy njeměli, wjeheli być jako bychmy šo njewjehelili, kupowacž jako bychmy njewobšedžili a šwět wužiwacž jako bylo to s njewužitkom, pschetož byće tuteho šwěta šaidže. Chzemy šo wjele bóle šwucžowacž, ša tamnej krašnosću hladacž, kotraž je njesachodna, a šwoju nadžiju na tamne wobhdlenja w nascheho Wótza domje škožowacž, wo kotrychž Šesuk w ewangeliju k šwojim wučobnikam rěči, tak šo šo nascha wutroba nad pscheměnitosću sachodneho wjazy njetrašči, ale šo njesachodneho we wěrje troschtuje. Haj, my chzemy šo wjehelicž na to wulke nalětne ranje, hdyž krašnosć Wótza mormych šbudži a nowe njebjęša a nowu šemju štwori, hdyž budže tón Šnjes šam se škónzom węcžuje.“

F.

Staroba a šmjercz.

Džed bęšče 85 lět s čješću dozpił. Wón we šwojim džędowškim stólzu šedžesche a njewidžesche ani bęty džęń ani škónzo wjazy, kotrež jeho psches wotewrjene wofno se šwojimi mišymi pruhami wohrjewasche; pschetož jeho woczi bęšchtej wofšlepikėj. Tola wón bę ščerpšlwy a myšlesche we šwojej wutrobje: „Wóršy mi nowy džęń šahwęczi, džęń mojeho wumožnja! Ša škónzo šašo wohladam!“

Bęšče w čašu nalęcza. Duž pschidže s hólčatom jedyn, jeho wnuł, s pola domoj a šhwalesche jemu płodnosć lęta a nadžiju wušywow. Šchędžiwž šo woprašča: „Maju dha tež sčtomu hižom kęženje a šopjena?“ Hólčez šo špodžiwasche a džesche: „„Ow haj, hižom dawno, džędo! Njewęšch dha to? Ššym džę čzi węcžera kęžęwnu haložku pschinjęšł a přęnju róžu se šahrody!““

Duž šo šary muž pošmęwny a rjety: „Mojе lube džęcžo, tvoje węcžera a tvoje džęńša ša mnje wjazy njeje. Tež tvoje šwětki šu ša mnje šwoju wón šhubikę.“

Šo šhwili šo wón šašo woprašča: „Špęwaju dha ščkowrončžki a šokobiki?“ — A hólčez šo k njemu pošhili, pschetož wón čęžko šhyschesch, — a džesche: „„Haj, džędo! to je radošć, je šhyschecž. Šeli chęsch, dha čze won do šahrody domjedu.““

A šašo pošmęwny šo šchędžiwž a rjety: „Haj, hdy by mi ty tež šwoje šhyschenje poščžicž mohł! Ščto chžu wonka?“

Ma to wón džesche: „Dži ty jeno šašo won, mój šyno! ty mašch wonka čžinicž. Ale poščžel mi šwoju mašu šotru, lubu Mařku, šo by něčtо pschi mni był w mojej čžęmnej komorje.“ — Duž hólčez s bolosčžiwym hłošom rjety: „„Ach, džędo! maša šotra džę wjazy doma njeje!““

„Niž wjazy doma? Šdže dha je, to lube dobre džęcžo?“ šo šchędžiwž praschesche, a hólčez se šhšnym hłošom wuwola: „„Wona džę je psched ššjomi njedželemi hižom pohrjebana!““

Duž šmęškotasche šo šchędžiwž a s dobowm płakasche, prajžy: „Ach haj, ale tak džę je wona tola doma, a je čžaf, šo ša nej du!“

Wjes tym bęšče hólčezowa macž čžische šastupila, a jako tole šhyschesch, padže wona wofšlepenemu naněj wotoło šchije, a jejne šhšny macžachu jeho lizy. Tež hólčez płakasche a šapschija džędowu ruku.

Duž pošbęže šo šchędžiwž na jene dobo kaž pschekrašnjenty a džesche: „Džęczi, džęczi! ščto šo rudžicže? Njedajcže šo s tym mylicž, šo je mi šwět šaschol a čžaf šo mi pominył! Šak dyrhjało to hinał być? Ša šteju na prošy wótžneho domu; moja šłaba staroba je džęcžatštwo horjęstacža a węcžneho žiwjenja!“

Nętko bęšče šo džęń nahšilił; šahadžaze škónzo pošwětlesche šchędžiwzowe miše, pschecželnive čžahi a barbjesche je s čžerstwej žiwjenskej čžęrwjeninu. Wón šdasche šo dręmacž. — Ale wón nje-dręmasche; wón špasche, šo by ša hwešdami se šwětškom nowych ranishchich šerow šašo wotucžil!

F.

Domjazy kšchiz.

Węcžę do kóždeho kšchęščžijanskeho doma dhyš a dhyš horjo abo kšchiz šastupuje. Ale runje w domjazym kšchizu dyrhja mandželšy we wěrje a lubosčzi twjerdže hromadu džęžecž, šo šnapschecžnje pošbęhowacž a troschtowacž. Šak nješmęšch čžinicž, kaž Šiobowa žona čžinjesch, kotraž k šwojemu čęžko a dolho šhoremu mužej rjety: „Džęžišch ty hišchče twjerdže šwoju šwěrnosć? Šožohnuj Woha a wumł!“

Šak ma šo wot muža a žony kšchiz, jimaj wot Woha napołożeny, nješć, to pošafuje nam na rjane waschnje pobožna pruska kralowa Louisa, kotraž we dnjach čęžkeho nješboža šwojemu naněj pišasche: „Šady budžęcže, mój luby nano, šhyschecž, šo šo nješbože, kotrež je naju potrjehilo, do naju mandželšeho a domjazeho žiwjenja šacžišchčžalo njeje, ale je tošamo čžim bóle wobtwjerdžilo a namaj hišchče lubšche ščžiničo. Mój mandželšči je mišosčžiwišchi a lubosčžiwišchi dhyžli hdy. Węcžera wón rjety tak s niša přecž a jednorje se šwojimaj šwěrnymaj wócžkomaj na mnje hladajžy: „„Ty luba Louisa, šy šo mi w nješbožu hišchče dróžšcha a lubšcha ščžiniča. Nętko se šhomonja wēm, ščto na Šebi mam. Njeh wonkach wichor howy, hdyž jeno w naju mandželštwje dobre wjedro wobšhowamoj.““

Šak bę prawje. Nješbože luda, kotrež džę bęšče kralowskeho doma šamšne nješbože, šwjasa krala a kralowu jeno hišchče twjerdšcho hromadu. Tež Dr. Luther, kotrehož je džę Wóh do jara wjele domjazeho kšchiza wodžil, móžesch wo šwojej mandželškej prajicž: „Ša mam pobožnu, šwěrnju žonu, na kotruž šmę šo mužoma wutroba špuschčęcž.“

F.

Džakownosć.

Nowomobrocženty pohan ležesch na šmjertnym kóžu. Šako mišjonar jeho wopřta, wón džesche: „Ša nętko bóršy s tuteho šwěta počahnu; hdyž potom do njebja pschidnu, póndu k šwojemu Šnjeskej Šhryštuskej a budu šo jemu ša jeho wulku lubosć džakowacž; na to šo šašo k njebškim durjam wrócžu.“

„„Ale ščto dha chęsch pschi durjach?““ šo mišjonar praschesche, „„wschaf džę šmęšch pschi Šbóžnikowym trónje wostacž.““

„Šam chžu ja“, wotmolwi mręjazy, „na tebe čžafacž; a hdyž ty pschidžęsch, powjedu čze k lubemu Šnjeskej Šesubej a rjety k njemu: Šnježe Šesu, hlej, tole je tón muž, wot kotrehož najpředy tvoje šłobke šbóžne mjeno šhyschach; o žohnuj, žohnuj jeho!“ —

O šo bychmy tež my psches šwoju lubosć, šwoje modlitwy a šwoje wopory tajžy pošohnowani čžlowjekojo byli!

F.

Wobšadženje šary w Šersburgu.

Šowjedancžto je šarych čžafow.

(Škónčęnje.)

Nętko šhwatasche nasch Šohuwěr do šwojeho hoscžęnja. Ale jow dolho njewošta. Šhchle naja šebi pola hoscžęnzarja wós; pschetož wón žedžesch se šwojej polnej, pschepolnej wutrobu po

ſwojej maczeri a po ſwojej Leńzy, jimag ſwoje ſboże pſchpowje-
dacz. Bórſy bė wós ſapſchehnjenty a wón wotjėdže. Ale po lėdy
ſchėſczdžeſacz kroczelach ſaklincza ſady njeho wołanje: „Anjeſ dwór-
ſki předarjo!“ Wón ſo wohlada a pſchifaſa pohonczej, ſo by jaſtał.
Nėkajſi dwórſki ſlužobnik bėžeſche jachlo ſa nim. „Božo!“ myſleſche
naſch Bohuwěr, „je ſnadž wójwoda ſebi ſ tobu hacž dotal jeno
ſurowy žort ſczinił a chze czi nėtko haſle ſwoju woprampdžitu wolu
ſobu na dompuč dacž? To by bylo žalofnjie!“ Ale jeho wo-
bojenje bė podarmo. „Anjeſ dwórſki předarjo!“ ſtonaſche ſlužobnik,
kiž ničtő druhi njebė, hacž wójwodſki pincžnik, „najaſniſchi wój-
woda mje ſczėle, ſo bych Waſchej Wyſtołodoſtojnoſczi po tudomnym
waſchnju přeni dar na winje ſa dženſniſche přėdowanje pſchepodał.
Wóſſomnacze ſmyſkow wucžinja wóſſomnacze bleſchow, jeli ſym
prawje ličžik. Wy ſczė tola ke kontroli ſlenki do ſhornarcžka ſczinili?
Niž? Nő, Wy móžecze ſo ſhroble na mnje ſpuſchczecž. We woko-
miſku budže wino tudy.“

Al bórſy po tym dwaj ſlužobnikaj jachlo 18 bleſchow wina
w korbje pſchinjeſchtaaj. Přatnacze ſ nich bėchu ſ czerwjentym
wóſtkom ſalėpjentych, te tſi druhe pał mėjachu nėkajſu blachowu
ſhapu na hłowje. Žane wobaranje tu njepomhaſche. Schėſcz
bleſchow a mjeſ nimi tež te tſi ſ blyſchczazymy ſhapami buchju do
wofoweho kaſchczika tylnjentych. Te druhe dwanacze ſlubi pincžnik
na ſhwilu ſažo do pinžy ſtajičž. Naſch Bohuwěr da wójwodže
pſcheſ pincžnika ſa tole ſnamjo najwyſchſcheje miłofcze ſwój naj-
wutrobniſchi džak wuprajicž, a jėdžeſche nėtko bjeſ ſadžėwanja
ſ połnej wutrobu a ſ połnym wofowym kaſchczikom k ſwojej lubej
wjeſzy. Haſle poſdže wječzor ju doſczahny. Ale bė tu wyſtanje
domach! „Božo! hdy budžiče to njebočičički nan hiſchcze do-
žiwik!“ wołaſche ſ wjeſełym płačom macž na jeho wutrobje, jako
bė jeho wulke ſbože ſhonił. Tež ſnjeni hajnikowa bu ſawołana
a Leńka pſchińdže njewołana. O ta radoſcž! tole ſbože mėjeſche
lėdom rum we wuſtej ſtwicžzy wucžerki. Nanje ſažwita, přjedy
hacž ſo te ſbožowne ludžička džėlichu, ſo bychju jandželej ſpanja
ſo do rukow lehnyli.

Ma druhi wječzor bė pola ſwudowjeneje hajnikoweje wjeſela
bjeſada. Tam bėchu mjenujzy wjeſny ſarať ſe ſwojej mandželſtej
a ſe ſwojimi ſydom nadžijepołnymy, ale hiſchcze njeaſtaranymy
džowkami, potom wjeſny ſchrybať ſe ſwojej žonu wot naſcheho
noweho dwórſkeho předarja pſcheproſcheni, ſo bychju pſchi wjeſelej
wječzeri ſwójbiny ſwjedžen ſwjecžicž pomhali. Bė tež jėdž,
we wſchej ſpėſchnoſczi wobitarana, jara jednora a frugalna, dha bė
ſa to wino, kotrež naſch Bohuwěr na bliđo ſtaji, cžim lėpſche a
ſłodžeſche wubjernje. Najpřjedy buchju tſi bleſche ſ czerwjentym
lėpnom na ſatyčžku pſchinjeſene a wupite. Ale kaſtej woczi
wſchitzy cžinjachju, jako Leńka nėtko tſi džiwne, tołſtobrjuchate bleſche
na bliđo ſtaji, kotrež mėjachju, kaž ſchizni ryczerjo, ſhapu wot
blyſchczazeho blacha na hłowje. Ale ſnjeſ ſarať hnydom radu
wjedžeſche. „To budže wėſcze tajke wino, kotrež champagner rėka“,
mėnjeſche wón. „Sa ſym wo nim cžitał a ſlyſchal, wono pječza
jara luboſnje ſłodži, ale tež ſhėtro do hłowy ſtupa. Nő, my chžemy
hnydom wohladacž!“ Al wón pocža ſ rucže pſchinjeſentymy klėſchczemi
grót wotwivacž, kotryž bė wokoło blachoweje ſhapu ſwity. Po
wjele prózy ſo jemu tole džėło radži, a wón džeržeſche bleſchu
ſobu w ruzy, jako nahly, tał ſylny ſwuf pſche jſtwu ſaklincza, ſo
wofna ſchczercžachju a wſchitzy naſtróženi ſe ſwojich ſtołow ſeſtakachu,
ſchrybať pał ſe ſtoła padnywſchi wołaſche: „Wſchehomóžny Božo!
ja ſym pſcheſ hłowu tſėleny!“ Wſchitzy jemu k pomozny ſhwatachju,
jeno ſarať mėjeſche ſ tej cžertowſkej bleſchu na doſcz cžinicž. Pſche-
tož po tutym ſylnym wuſtėlenju bė wona, podobnje napjelnjenej
raſecze, tajki hołk, tajke ſyčzenje nacžinila a pſchi tym duchownemu
ſnjeſej tał do woczow naſykała, ſo w ſwojej ſtraſchnej nuſy ſebi

žaneje rady njewjedžeſche, a na žane waſchnje njedoknja, roſnjem
drjenu bleſchu k mjelcženju a k roſomej pſchinjeſcž. Wón ſ nej
jako wobſhnjenty po jſtwje wokoło bėhaſche. Žeho mandželſta
chžyſche jemu k pomozny pſchińcž a doſta ſa to pruhu ſłodkeje brėcžki
do naſtróžaneho woblicza, ſo jej widženje a ſlyſchenje ſańdže. Na-
poſledku ſebi tón wobohi muž hinaſcheje pomozny njewjedžeſche, hacž
ſo ſbntkej bleſche do poliwkoweho nopa wubėžecž da. „To dha je
cžertowſki napoj!“ ſawoła nėtko, ruzy a ſhornarcžk ſebi trėjo, a
ſhwataſche potom tež k ſchrybarjej, kotryž bė mjeſ tym wot ſwojeho
naſtróženja ſažo trochu k ſebi pſchiſchol. K wſchitkich wjeſelu ſo
počaſa, ſo wuſtėl ſ nabiteje tſėlby pſchiſchol njebė, kaž ſchrybať ſ wo-
přėdka zyle wėſcze wėrjeſche, ale ſ teje cžertowſkeje bleſche, a ſo
wón ſ kulku ranjenty njebė, ale jeno ſe ſatyčžkom do cžoka trječemy.
Po dołhim cžakanju a jako bėchu zlyly podawł ſe ſmjeczom roſ-
pomnjeli, tu ſ druhej bleſchu ſpytane, ale tón krocž dohladniſcho
a ſ lėpſchim wuſpėchom; a bórſy tam ſedžachju a ſrėbachju to nje-
ſnate wino. ſarať wunjeſe ſlawu na wójwodu a ſchrybať jemu
na noweho dwórſkeho předarja, kotrež wſchitzy wutrobniſe pſchi-
hłowowachju a na kotryž Leńka ſwoju połnu ſchkleńzu wupróſdni.

Š tym je naſche pomjedańcžko ſtónczene. Ženo to hiſchcze
njech je ſpomnjene, ſo hižom pſchichodnu njedželu nowy dwórſki
předať ſylne přėdowanje w dwórſkej zyrkwi w Merſeburgu džeržeſche
a tſi ſmyki doſta. Hacž tež wóu pincžnika ſ tym kontrolowaſche,
ſo pſchi kóždym ſmyku Žeho ſažnoſcze ſlenik do ſhornarcžka ſczini,
njeſym pſchi wſchėm wobhonjowanju ſhonicž mohł. Ženo to móžu
ſ wėſtoſcžu prajicž, ſo wójwoda hacž do ſwojeho kónza žadny
wofomik wobžarował njeje, ſo je naſcheho Bohuwėra ſa ſwojeho
dwórſkeho předarja ſczinił.

W—o.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Towarſtwowe dny ſnutſkowneho miſionſtwa mėjachju ſo
přenje dny meje w Draždžanach. Woſebje jednaſche ſo wo ſaſta-
ranju a wobarnowanju mlodoſcže. Sa noweho duchowneho ſnutſ-
kowneho miſionſtwa bu ſnjeſ duchowny Wendelin ſapokaſany.
Poſutna kollekt, kotrež jenotliwe roſdžėlenje ſa wſchelake wuſtawy
ſnutſkowneho miſionſtwa ſo wobſamkny, je lėtka wunjeſla
23,700 hr.

— Wólby do ſaſkeje ſynody ſmėja ſo přjedu 10. meje.

— ſako radžicžel do ev.-lutherſkeho ſaſkeho konſiſtorſtwa je
ſo pomjenował dotalny hamſki hejtman w Œlawchawje, ſnjeſ
ſ Welč.

— Kaž ſlyſchimy, budže kral Bjedrič August w bližichim
cžabu krajne pučžowanje cžinicž pſcheſ Lužyžu. Nadžijamy ſo, ſo
budžemy naſcheho lubowaneho krala tež w naſchej ſerbiſkej Lužyžu
poſtrowicž móž.

Daliſche dobrowólne dary ſa wobohje armeniſke ſyroty:

Anjeſej ſararjej Wicžafej w Moſaczizach:

M. N.	2 hr. 40 np.
M. N.	2 „ 60 „

ſromadže: 5 hr. — np.

W mjenje wobohich ſyrotow wutrobny džak.

Gólcž, redaktor.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola ſnjeſow
duchownych, ale tež we wſchėch pſche-
dawańjach „Serb. Nowin“ na wſach
a w Budyſchinje doſtač. Ma ſchtwórcž
lėta płačzi wón 40 np., jenotliwe cžibla
ſo ſa 4 np. pſchedawaju.